

[Undervisningsministeren.]

behovs dækning og spørgsmålet om efteruddannelsens finansiering.

Ikke blot ingeniøruddannelser, men mange andre uddannelser forældes hurtigt i vore dage, og behovet for efteruddannelse er derfor erkendt hos os og i de fleste europæiske lande. I disse lande står man imidlertid — som i Danmark — over for problemet om, hvem der skal betale for efteruddannelsen. Herhjemme og i øvrigt også i udlandet er det offentlige stillet over for en stærk vækst i udgifterne til det almene skolevæsen og de højere og videregående uddannelser, og det er derfor tvivlsomt, om det offentlige også kan påtage sig at betale efteruddannelsen, som kan blive meget kostbar, hvis der også skal ydes kompensation for løntab i efteruddannelsesperioden. Man må formodentlig søge at nå frem til et system, hvor det offentlige, erhvervslivet og de, som deltager i efteruddannelsen, i fællesskab dækker udgifterne. Men som sagt: spørgsmålet må ses i sammenhæng med efteruddannelsesproblemerne også på en række andre områder.

Holst: Jeg vil gerne takke undervisningsministeren for svaret, selv om dets indhold ikke var ret opløftende.

Det er således, at man i USA regner med, at ca. 10 pct. af den tid, en ingeniør anvender på sin arbejdsplads, skal anvendes til efteruddannelse, og hvis vi ikke herhjemme vil gøre noget for at bevare værdien af ingeniøruddannelserne ved nogle efteruddannelser, ser jeg ikke rigtig formålet med, at vi fortsat poster så mange penge i en uddannelse, som mister sin betydning og sin værdi efter 10 års forløb.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i denne anden omgang, blot sige, at spørgsmålet behandles i sammenhæng med efteruddannelsesproblemer for andre grupper. Jeg vil dog gerne føje til, at de to ingeniørorganisationer jo allerede i fællesskab driver en meget omfattende og veltilrettelagt efteruddannelsesvirksomhed.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Man gik derefter tilbage til dagsordenens punkt 1, der var:

Tredje behandling af forslag til lov om til lægsbevilling for finansåret 1. april 1969 - 31. marts 1970.

(Foregående del af forhandlingen findes foran sp. 7047).

Forhandlingen genoptoges.

Sigsgaard: Det år, der er gået, har jo været præget af stor utilfredshed på arbejdspladser og undervisningsinstitutioner. I vinter var strejkeaktiviteten betydelig. Det var udtryk for en stor utilfredshed med arbejdsvilkårene og samfundsforholdene. De, der tror, at al denne utilfredshed er borte, hvis f. eks. kronekravet imødekommes, eller hvis vi får en anden regering, tager alvorligt fejl. Selvfølgelig er lønkravene i allerhøjeste grad berettigede, men selv med højere løn er det stadig et mindretal, der skummer fløden, stadig et mindretal, der sidder på magten. Der vil ikke være ændret ved, at arbejderne kan tvinges til at skifte bopæl og tage arbejde i et fag, som de ikke kan. De skal følge virksomhederne, der disponerer uden nogen samfundsindflydelse og tit planløst. Vægrer de sig ved at arbejde under urimelige vilkår, så idømmes de bod eller fratages understøttelsen. På den måde er de egentlige producenter, de, der skaber alt det, der skabes i virksomheden, også kapitalen, umyndiggjorte, og et mindretal tilegner sig en del af de værdier, som arbejderne skaber, og gør sig derved til magthavere ikke bare i virksomhederne, men i hele landet. Det er ikke højere løn eller ligestilling mellem arbejde og kapital, der er målet. Målet må være, at lønarbejdet afskaffes, og at de egentlige producenter og tilsvarende grupper får magten over produktionen. Flere og flere er ved at opdage, at aktionærer egentlig er helt overflødige.

Så længe vi har kapitalismen, så længe har vi også forskelsbehandlingen, umyndiggørelsen, undertrykkelsen, boligmangelen, arbejdsløsheden. For det viser sig jo, at forholdene ikke ændres, fordi der skiftes regering. Alle regeringer tillader skattesnyderi, afskrivningsfiduser. Alle regeringer rammer ud efter arbejdere og funktionærer, når der